

Zpráva o činnosti sboru v roce 2019

Bratři a sestry v Kristu,

Poděkování

pomalou končím svůj druhý rok ve Vašem sboru. Za tu dobu jsem měl čas se s mnohými z Vás poznat a mnohé z Vás si zamilovat. Mnohé mne také naplňuje radostí a úctou. Vaše hojná přítomnost na bohoslužbách, Vaše projevy zbožnosti. Rádi a procítěně zpíváte, míváte zavřené oči při přijímání večeře Páně, vím, že mnoho z Vás uléhá s modlitbou na rtech. Vážím si i Vašich úsměvů, zájmu o teologii, přátelské vzájemnosti. Až neuvěřitelná je Vaše pracovitost, vždyť v minulém kalendářním roce jste na sborových brigádách odpracovali v cca osmnácti lidech 9 dní a v dalších 31 dnech přicházeli pomoci alespoň jednotlivci. Ve sboru nalézám i několik nadšených učitelek (a učitele) dětí, veliký počet nadaných hudebníků, soudržnou střední generaci, silnou a po setkání toužící generaci starší.

Staršovstvo

Letos nás čeká volba nového staršovstva. Ohlédnou-li se za staršovstvem končícím, vidím 6 let neuvěřitelné práce a péče. Toto staršovstvo dokázalo sbor převést skrz náročnou rekonstrukci interiérů fary, střídání farářů, stoupající finanční nároky církevního ústředí. Téměř každý ze staršovstva měl nějaký úkol, spolupráce s pracovitou sestrou kurátorkou je pro mne velikým potěšením. Svým způsobem je mi líto, že jsem s tímto staršovstvem mohl spolupracovat „jen“ dva roky, byť se samozřejmě těším i na presbytery nové.

Kartotéka

Přes právě řečené je třeba si přiznat, že náš sbor není zdaleka tak velký, jak by se dle jeho kartotéky mohlo zdát. V minulém roce jsme se pokusili kartotéku revidovat, okolo 250 evidovaných členů po leta neplatí žádný salár a sborového života se nijak neúčastní. Ukazuje se, že mnozí z nich o své evidenci nevědí, či jsou evidováni omylem. Vážíme si proto každé reakce a upřesnění, byť jde o reakci odmítavou či o žádost vypsání z evidence. Ke konci roku 2019 evidujeme 350 členů, pouze 108 z nich ovšem zaplatilo salár a 103 má hlasovací právo. V loňském roce byla do sboru pokřtěna Noemi Soukupová, Júlie a Irena Urbanovy a Sebastián Kaduk, dva pokřtění lidé pak do sboru přistoupili. Netrápí mne ani tak vystoupení řady členů sboru, v drtivé většině případů šlo o lidi, kteří Pána Boha nenavštěvovali už dlouhou dobu. Trápí mne, že se sborových aktivit přestávají účastnit i členové kdysi aktivní, jimž v účasti nebrání nemoc či stáří. Trápí mne to farářsky i lidsky. Z farářského hlediska se v duchu ptám, zda navštěvují Boha jinde, v jiném sboru, jiném společenství. Pakliže ne, bylo jejich členství v církvi pouhou pózou. Pakliže ano, vážím si jejich víry, stále ještě hledají a potřebují Boha a jejich členství v církvi nestojí pouze na mezilidských vztazích. Z lidského hlediska se pak samozřejmě ptám, co je na našich mezilidských vztazích špatně a zda nenesu vinu za vzniklou situaci. Odpověď je jistě různá, stejně jako mohou být různé důvody rozchodu či odloučení. Mrzí mne můj díl viny. Nezbyvá mi ale než přijmout, že oproti pokrevním svazkům si zkrátka bratry, sestry i otce ve víře přece jen někdy vybíráme.

Bohoslužby

Mám za to, že bohoslužby a s nimi spojené příležitostné sborové dny jsou centrem sborového života. Raduji se z obětavosti učitelů Nedělní školy, kteří nadále připravují nedělní program pro dvě věkové kategorie dětí. Ve výběru textu kázání uplatňuji lectio continua, tedy postupné čtení a výklad biblických celků. Na přípravu je to náročné, nicméně mám za to, že pravidelný účastník bohoslužeb by měl vnímat návaznost a souvislosti, měl by se těšit na pokračování, měl by se vzepřít povrchnosti, která je hlavním důvodem zkreslování Boha i církve. V tomto „kázání na pokračování“ jsme tak v loňském roce mohli promýšlet první Kristovo kázání, tzv. Kázání na hoře v podání evangelia Matoušova. Začali jsme také nabízet různé bohoslužebné formy, jakými jsou bohoslužby rodinné či nešporní (podvečerní, s důrazem na zpěv, čtení a modlitbu). Komorní a překrásně intimní atmosféru mělo především společné stolování na Zelený čtvrtek, pašijovým příběhem nás provázela hudba Antonína Dvořáka. Radostně přijímané bohoslužby v Domově seniorů Na Zámku se proměnily v jakousi formu povídání nad biblickým příběhem, bohoslužby v Čelákovcích jsme naopak na konci roku ukončili. Někteří čelákovičtí navštěvují dlouhodobě bohoslužby v Lysé, jiní bohoslužby naopak přestali navštěvovat, nebo je v Čelákovcích nikdy nenavštěvovali. V Čelákovcích samotných ve vypůjčené modlitebně Církve bratrské jsme začínali být ve třech až čtyřech lidech, navíc se na naše bohoslužby několikrát „zapomnělo“ samotnými pronajmateli. Nazrál čas změny, a tak jako jsme kdysi opustili Benátky nad Jizerou, odcházíme nyní z Čelákovic. Možnost navštívit evangelické bohoslužby v Lysé zůstává.

Ekumena

V ekumenickém duchu jsme se sešli s místními římsko-katolickými křesťany při dvou bohoslužebných příležitostech (**Putování z kostela do kostela** a modlitba **Taizé v rámci Noci kostelů**). Ostatní církve nemají o ekumenu zájem, resp. na pozvání ke společné akci nereagují. Problémem současné ekumeny tak není teologie či křivdy minulosti, problémem zůstává především pýcha. Přijde mi, že přehlíživým sebevědomím oplývají paradoxně církve nám teologicky blízké. Možná, že až skončí období jejich růstu, zmírní se pokorně i teologie prosperity, kterou často zastávají.

Z příležitostných věcí je třeba zmínit Aničkou Hořovou a dalšími připravenou **Noc kostelů**. Loni se u nás konalo 8 **koncertů** (3 z toho v rámci Noci kostelů, slavnosti M. J. Husa a vědeckého sympozia), několik **přednášek** (jedna při slavnostech M. J. Husa, dvě při sborových dnech, další v rámci spolu-pořádaného sympozia), vyrazili jste na jeden **výlet** na do Prokopského údolí a jeden **cyklo-výlet** do Nymburka. Uspořádali jsme dva **sborové dny** se společným obědem. Z dalších příležitostných věcí chci zmínit, že pod křídly našeho sboru se konaly 4 **církevní sňatky** a jedno **požehnání sňatku**, snoubencům jsem věnoval v devatenácti setkáních cca dva týdny pracovního času. Na půdě sboru se 1x měsíčně nadále schází skupinka **Rodičů s dětmi**, s dětmi jsme pak připravili **Vánoční divadlo**. Mám-li nějak shrnout své zkušenosti ze zmiňovaných akcí, myslím, že se nám úspěšně daří prezentace sboru veřejnosti i otevření jeho areálu, stran sborových akcí jsou jeho členy upřednostňovány jednodenní akce, budoucnost vánočního dětského divadla nevidím dobře.

Sbor samozřejmě nabízí a nabízí další příležitosti ke společně strávenému času. Radost mám především z tzv. **Biblických a jiných povídaní**, kde moudrost judaismu probouzí až nečekaný zájem. Zajímavá je i práce s teenagery připravujícími se na **konfirmaci**. Jsou bystří, slušní, někteří se objevují na bohoslužbách. Ostatně, bez účasti na bohoslužbách je konfirmace nepravděpodobná. Silná generace **mládeže** už odezněla, stávají se z nich tatínkové a maminky a svou projevoanou vírou skýtají se svými ratolestmi slibný potenciál sboru do budoucna. Absence letního tábora pro děti vynahrazuje **zimní pobyt na horách**, nicméně nízký zájem dětí i rodičů o aktivity pro samotné děti odhaluje současné specifikum tohoto sboru. Je to sbor rodinný, účast celých rodin na aktivitách i bohoslužbách je devizou i určujícím faktorem. Práce se samotnými dětmi mimo neděli (2x týdně) je sice radostná, ale pro budoucnost sboru diskutabilní. Katecheze by měla směřovat k setkání s Bohem a rodiče projevující zájem o vyučování **Základů křesťanského náboženství** ve své většině bohoslužby se svými dětmi nenavštěvují. Ale právě rodiče předávají dětem víru, probouzejí ji svým příkladem, farář může vírou pouze kultivovat a obohacovat. A církevní sbor tvoří lidé přicházející na nedělní bohoslužbu. Ti jsou jeho budoucnost a radost zároveň. Myslím si proto, že doba intenzivní práce s mládeží a dětmi pomalu končí, a to nejen v našem sboru ale v celé církvi. Dělali jsme to hekticky leta a výsledky nemáme. Církvi nemohou stačit reliktní vzpomínky bývalých dětských účastníků na to, že evangelíci jsou fajn a na táborech byla legrace. Současné dorůstající generace prostoupil navíc silný individualismus, „solitérství“, nezájem o sociální vazby a nechuť vystoupit ze své komfortní zóny. Většina dětí nechce hrát divadlo, většina mládeže nechce jezdit na sjezdy a kurzy, není zájem o sborové tábory a vícedenní akce. Nevěšme hlavu, možná je to doba určitého restartu. Prázdné akce evangelické mládeže, kde se navíc zbožnost nepěstuje, jsou znamením, že něco nebylo a není v pořádku. Šanci proto vidím v rodinných vazbách, rodinné účasti na bohoslužbách, důrazu na neděli, kdy je fajn se potkat s Bohem i kamarády. Je potřeba se docela obvykle vrátit k víře, a to musí především rodiče a další rodinné vzory, žádný katechetický „kroužek“ to nezachrání (protože to není pouhá volnočasová aktivita, ale celoživotní program).

Bratři a sestry, pokusil jsem se nejen shrnout minulý kalendářní rok, ale i upřímně nahlédnout možnosti i limity tohoto sboru. Je to pohled subjektivní a nerad bych, aby má zpráva vyzněla jako kritika. Snažil jsem se pouze postihnout skutečnost. A ke skutečnosti tohoto sboru patří, že je v něm mnoho skvělých a především věřících lidí. Děkuji za ně Bohu.

V Lysé 21. června 2020

farář *Lukáš Pešout*

Součástí zprávy jsou i tabulky sborových aktivit za rok 2018.